

Като видѣха, че нѣма да получатъ помощъ отъ царя си, всички отъ царството на хубавеца хукнаха да бѣгатъ, намѣриха едно старо напуснато скривалище и се намушкаха въ

него. Скри се вжтре ни живѣ ни умрѣлъ и великиятъ имъ царь. Цѣлъ день и цѣла нощъ останаха въ скривалището. Но нали не си бѣха събрали вжтре храна, скоро страшно оглад-

нѣха. А най-много отъ всички огладнѣ Бѣлогушко Хубавецътъ. И нали не знаеше да търпи гладъ, рече жаловито:

— Братя, да излизаме да си намѣримъ храна! Ловцитѣ трѣбва вече да сж си отишли.

Щомъ чуха царската дума, всички се втурнаха навънъ. Но ловцитѣ не бѣха си отишли, а ги дебнѣха. Леле, мале! Че като започна единъ лай, едно пукане, една гонитба, който отъ царството на Хубавеца успѣ да си спаси душицата съ бѣгане и на това бѣше доволенъ.

Ловцитѣ нападнаха и царството на Бѣлогушко Грозникътъ. Но нему окото му не трепна.

— Тихо, следъ менъ! — извика той и преведе дружината си до скривалището. А тамъ нали бѣха запазили запаси отъ храна, цѣли три дни и три нощи имаха що да си похапватъ. Чакъ на третия день храната се попривърши.

— Да излизаме вече навънъ! — обадиха се нѣкои. — Да си похапнемъ по-добре. Ловцитѣ сигурно сж си отишли.

— Не, не сж, подушвамъ, че сж още тука! — отговори Бѣлогушко Грозникътъ, който знаеше по вѣтъра да подушва всички миризми. — И той раздѣли на най-слабитѣ остана-